

Ego

Vreau să am zborul meu,
Doar al meu.
Alt suflet zboară pe traseul
pe care trebuie să înaintez.
Lumina orbitoare către care mă-ndrept
îmi stăruie ca o fantasmă în minte.
Vreau să o ating doar eu.

Astăzi mi-a fost călcat în picioare sufletul.
Mi l-au dezgolit, și-a împrăștiat piesele peste tot...
Timpul merge prea repede,
piesele se adună cald, dar prea încet,
viteza gândului meu este mare...
nu reușesc să țin pasul cu durerea.

Fulguri de remușcări și gânduri
se abat asupra mea și mă acoperă.
Mă scufund în ele ca într-o mlaștină.
Ce cuvânt stupid *speranță*,
nu îmi ajută la nimic, dacă-l tot aranjez
în fel și chip pe vârful limbii!
Nu îmi schimbă soarta...
De fapt, nimic nu o poate schimba.
Doar sufletul care este prea plin de răni deschise.
Insectele îmi sorb rănilor, mă dor mai adânc și mai rece.
Fiorul morții interioare mă pătrunde
prin veninul ascuțit de lama egoului meu răsunător,
poate prea răsunător...!

Tablou în alb

Cerul e murdar de cerneală albă,
gândul îmi e alb,
ninsoarea-i de strigăte dalbe,
sparte,
dar... totuși
albe,
venite din tării.
La ceasul acesta de amiază strigă îngerii,
se joacă îmbrățișându-se de picioare
până devin cercuri...
vii,
care se dau de-a rostogolul pe nori.
Zăpada asta e un joc de îngeri...
Îngeri morți,
intoxicați
de fumul uzinelor noastre,
de gânduri.

RODICA GAVRILĂ

cl. a X-a, Liceul Teoretic
„Mihail Sadoveanu”, or. Călărași

(De)punctare

Mă târăsc prin viață ca o linie
punctată, dezmembrată
de bisturiul tocit al destinului
rămas fără mâner și cu un
petec de rugină pe tăiș.
Nu mai taie cu același avânt de altădată,
nici cu aceeași sete de a fura destine,
și-a făcut provizii pentru un veac:
a măcelărit vieți,
din linii, a făcut bucăți de segmente
împrăștiate în puncte.
Trebuie să mă bucur totuși.
Încă nu sunt un punct!
Sunt o fărâmă de linie deshidratată.
Mai trăiesc, mă târăsc!
Atâta timp cât nu mă nimicește
toamna aceasta bezmetică și zbârcită.
Vieți... Linii... Puncte... Nimicuri...

(Inter)acțiune

Cătușele mâinilor tale apasă dureros.
Mă încolăcesc în jurul degetului tău
până devin cerc.
Cercul înseamnă infinitate.
Voi răbda oare strânsoarea la infinit?
Sunt o infinitate cu rază... Pi,
o nesfârșire cu imunitate scăzută...
de cătușe.